Súd:	Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka:	8Coch/6/2002
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1402899943
Dátum vydania rozhodnutia:	21. 09. 2011
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI:	ECLI:SK:OSBA4:2011:1402899943.25

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV, v konaní pred samosudcom JUDr. Ondrejom Krajčom, vo veci navrhovateľa : O. P., bytom K. XX, I., zast. JUDr. Jánom Benčurom, advokátom so sídlom Záhradnícka 41, Bratislava, proti odporkyni : O. Z., bytom S. 1, I., zast. Centrom právnej pomoci, Nám. Slobody 12, Bratislava, o ochranu osobnosti s návrhom na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 3.319,39.-eur, takto

r o z h o d o l :

Odporkyňa je povinná do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku zaslať navrhovateľovi písomné ospravedlnenie tohto znenia: „Dolu podpísaná O. Z., ospravedlňujem sa Vám, za výroky prednesené v príspevku „Šesť miliónov v kope sena“ relácie Paľba, ktoré odvysielala dňa 9.5.2002 televízia Markíza, a to: že Ste podvodník, že Ste dával úplatky, že Ste podplácal, že Ste zneužil Z., ktoré ohrozili Vašu občiansku česť, vážnosť a povesť v spoločnosti, postavenie v podnikaní, nakoľko sa nezakladajú na pravde a žiadam Vás o prepáčenie.“ Uvedené ospravedlnenie je odporkyňa povinná zaslať vlastnoručne podpísané.

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3319,39 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania, vo výške 3.231,89.- eur, a to 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Právnemu zástupcovi navrhovateľa JUDr. Jánovi Benčurovi, advokátovi so sídlom Záhradnícka 41, Bratislava, na účet vedený v S. sporiteľni, a.s., č.ú. XXXXXXXXXX, VS : XXXXXX.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom o ochranu osobnosti v predmetnej veci domáhal poskytnutia primeraného zadosťučinenia v podobe zaslania listu na hlavičkovom papieri, ktorý obsahuje ospravedlnenie v znení vymedzenom v petite žalobného návrhu, ako aj zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 3.319,39.- eur, a to v súvislosti s odvysielaním relácie Paľba pod názvom „Šesť miliónov v kope sena“, dňa 9.5.2002 (ďalej len „reportáž“), v rámci ktorej odporkyňa predniesla na adresu navrhovateľa viacero výrokov, ktorými došlo k zásahu do osobnostných práv navrhovateľa. Navrhovateľ v návrhu, ďalších jeho písomných podaniach a prednesoch v priebehu konania tvrdil, že odporkyňa vo svojom prednese v reportáži na jeho adresu uviedla, že, cit : „chcela by som oznámiť ľuďom na Slovensku, aby si dali na jedného podvodníka z realitnej kancelárie veľký pozor, volá sa P. O.“, ďalej, že : „(O. P.) nám dal len dva milióny a povedal, že musel dávať úplatky“, tiež, že : „(P.) musel dať úplatok právničke v galérii“, potom, že : „musel podplácať, aby to skorej vybavil“ a napokon tiež, že : „(P.) zneužil aj Z., však tam je falošný podpis“. Odporkyňa podľa navrhovateľa týmito výrokmi hrubým spôsobom zasiahla do občianskej cti a ľudskej dôstojnosti navrhovateľa. Nie je podvodník, nikomu nedával úplatky, nikoho nepodplácal a nezneužil pána Z.. Výroky odporkyne sú nepravdivé a sú spôsobilé značnou

mierou ohroziť jeho vážnosť u spoluobčanov a poškodiť ho v podnikaní. Vzhľadom na to, že relácia bola odvysielaná televíziou v čase najvyššej sledovanosti, tvrdenia odporkyne sa dostali na vedomosť širokej verejnosti. Každý divák aj bez vyhotovenia záznamu musel zákonite nadobudnúť dojem, že osoba jednoznačne pomenovaná menom a priezviskom a pracovným zaradením, o ktorej odporkyňa v reportáži rozprávala je podvodník, úplatkár a falšovateľ. On však nespáchal žiadnu trestnú činnosť. Vo vzťahu k tvrdeniu o značnom znížení dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti poukázal v súlade s ustálenou súdnou praxou (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Co 15/97 publikovaným pod č. 45 Zbierky stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR č. 3/2000), „že televízne vysielanie je z hľadiska pôsobenia jedným z najdostupnejších zdrojov informácii širokej verejnosti. Ak k neoprávnenému zásahu do chránených práv dôjde týmto médiom, treba vždy vychádzať z toho, že mal širokú publicitu. To zakladá nárok oprávnenej osoby domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Odporkyňa žiadala návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietnuť, a to s poukazom na to, že tvrdenia, ktoré uviedla v relácii Paľba sú pravdivé a za tvrdeniami si stojí.

Súd v konaní vykonal dokazovanie všetkými vyššie uvedené dôkazmi navrhnutými zo strany účastníkov konania, prehratím zvukovo-obrazového záznamu predmetnej relácie Paľba, listinných dôkazov zo spisu OÚJP Bratislava IV. ČVS : 656/02, najmä : zápisnice o výsluchoch navrhovateľa, O.. B. G., odporkyne, U.. X., U.. S., A.. K. S., U.. F., p. D., o konfrontácii odporkyne so svedkom O.. G., uznesením o prerušení trestného stíhania, listiny o znaleckom preskúmaní podpisu I. Z. na príkaznej zmluve z 3.12.1992, plnej moci z 20.3.1996 a 20.3.1995, kúpnej zmluve zo 17.5.1996 a výdavkovom doklade č. V 33/96 zo 17.5.1996. Taktiež súd v konaní vykonal dokazovanie potvrdeniami o vkladných knižkách odporkyne a I. Z. a obsahom rozhodnutí bývalého Mestského súdu v Bratislave v konaniach sp. zn. 18 S 5/96, 18 S 132/93, 18 S 54/94 a osvedčením o dedičstve po poručiteľovi I. Z., notárky O.. K. O., sp. zn. D 521/00, Dnot 86/2000 zo dňa 16.10.2000. Súd tiež v konaní vypočul oboch účastníkov konania a svedkov : O.. B. Z., ošetrujúcu lekárku I. A. MS.eB., S. a právničku Slovenskej národnej galérie JUDr. A. M..

Súd, vychádzajúc zo skutkového stavu ustáleného z vykonaných dôkazov rozsudkom zo dňa 15.12.2009 č.k. 8 Coch 6/2002-228 návrhu vyhovel, uložil odporkyni povinnosť zaslať navrhovateľovi písomné ospravedlnenie, ako aj zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.319,39.- eura. Vo zvyšku, teda v tej časti, v ktorej žiadal navrhovateľ zaslať ospravedlnenie na hlavičkovom papieri, súd návrh ako nedôvodný zamietol.

Odporkyňa podala proti označenému rozsudku včas odvolanie. Navrhovateľ v zamietajúcej časti odvolanie nepodal a preto rozsudok v časti, v ktorej súd zamietol zaslanie ospravedlnenia na hlavičkovom papieri nadobudol právoplatnosť.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, svojim uznesením zo dňa 28.4.2010, č.k. 6Co 116/10-256 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Vo svojom zrušujúcom uznesení pritom vyslovil, že kľúčovou okolnosťou, ktorú treba vo veci objasniť, je to, aká suma bola skutočne vyplatená I. Z. za predaj nehnuteľnosti. Nie je rozhodujúce, že I. Z. podpísal pokladničný doklad o prevzatí kúpnej ceny vo výške 8.370.000,- Sk. Jedna vec je totiž podpis pokladničného dokladu a druhá vec je, aká suma bola skutočne I. Z. odovzdaná. V konaní zatiaľ bolo preukázané len to, že I. Z. bola odovzdaná suma 2.000.000,- Sk a nie suma 8.370.000,- Sk, ktorá predstavovala skutočnú kúpnu cenu. Neexistuje žiadny dôvod domnievať sa, že by bolo nepravdivé tvrdenie žalovanej, že I. Z. bola odovzdaná suma iba 2.000.000.- Sk. Tu treba zdôrazniť, že žalovaná nepoznala výšku kúpnej ceny a ak by jej O.. G. povedal, že má na vkladné knižky vložiť 8.370.000,- Sk, iste by tak urobila. Z toho potom vyplýva, že sumu prevyšujúcu 2.000.000,- Sk, teda sumu 6.300.000,- Sk, si musel niekto ponechať a došlo teda k podvodu. Záver súdu prvého stupňa, že I. Z. bola vyplatená celá kúpna cena 8.370.000,- Sk, teda vykonaného dokazovania nevyplýva. Žalobca pritom bol osobne prítomný pri odovzdávaní peňazí I. Z.. Súd prvého stupňa sa vecou z týchto hľadísk nezaoberal, pritom všetky výroky žalovanej na adresu žalobcu v relácii Paľba mali svoj základ práve v tom, že I. Z. nebola vyplatená celá kúpna cena, ale iba jej časť. Súd prvého stupňa preto mal vypočuť všetky osoby zúčastnené pri odovzdávaní peňazí I. Z., teda okrem žalobcu a O.. B. G. aj U.. P. X., U.. Z. S., Ing. Petra F. a C.. Žalobca bude musieť vysvetliť, z akého dôvodu nepožadoval od I. Z., resp. od žalovanej zaplatenie provízie a zaplatenie dane

z prevodu nehnuteľnosti. To totiž uviedla žalovaná vo svojej výpovedi, zatiaľ čo žalobca tvrdil, že províziu mu zaplatil I. Z. a daň z prevodu nehnuteľností zaplatil tiež z peňazí, ktoré mu dal Z.. Pravdivosť týchto tvrdení žalobcu spochybňuje fakt, že s peniazmi za predaj nehnuteľnosti disponovala žalovaná. Tá by teda musela vybrať z banky peniaze, ak by uvedené platby skutočne žalobca požadoval. Treba sa tiež zaoberať rozporom spočívajúcim v tom, že U.. P. X. v trestnom konaní vypovedal, že pri odovzdávaní peňazí Z. v banke nebol prítomný, hoci žalobca a U.. Z. F. uvádzali, že tam prítomný bol.

Súd po zrušení pôvodného rozsudku vec opätovne prejednal a vo veci rozhodol. Súd okrem už vykonaných dôkazov v intenciách záverov odvolacieho súdu doplnil dokazovanie, pričom vypočul svedkov U.. P. Reháka, U.. Z. F. a U.. Z. S. a vykonal tiež dokazovanie listinami Slovenského pozemkového fondu o priznaní reštitučného nároku p. Z. rozhodnutím č. 1747/92/PÚ-Bc z 20.6.1995.

Súd po vyhodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti ustálil nasledovný skutkový stav podstatný pre rozhodnutie súdu vo veci :

Zo zvukovo - obrazového záznamu vyplynulo, že dňa 9.5.2002 bola na televíznej stanici TV Markíza odvysielaná reportáž, s názvom „Šesť miliónov v kope sena“, v ktorej odporkyňa uviedla, že navrhovateľ im dal len dva milióny a povedal, že musel dávať úplatky, tiež, že navrhovateľ musel dať úplatok právničke v galérii, tiež, že navrhovateľ musel podplácať, aby to skorej vybavil a napokon aj to, že navrhovateľ zneužil aj Z., však tam je falošný podpis.

Predmetom konania boli difamujúce tvrdenia prednesené na adresu navrhovateľa, ktorých pravdivosť bola v konaní sporná, pričom jednotlivé tvrdenia sú relatívne na sebe nezávislé, hoci všetky sa týkajú uplatnenia reštitučných nárokov pána I. Z. a následného predaja reštituovaných nehnuteľností.

Osobitne, a to aj v nadväznosti na závery odvolacieho súdu obsiahnuté v zrušujúcom uznesení, treba pre úplnosť uviesť, že mimoriadne významná pre dokazovanie a ustálenie skutkového stavu na základe vykonaných dôkazov v prejednávanej veci bolo správne posúdenie otázky dôkazného bremena. Dôkazné bremeno pritom v tomto konaní vo vzťahu k preukázaniu pravdivosti obsahu sporných výrokov zaťažovalo odporkyňu, nakoľko odporkyňa vyslovila na adresu navrhovateľa sporné tvrdenia. Išlo pritom jednoznačne o skutkové tvrdenia a nie hodnotiace úsudky a preto bola odporkyňa, pokiaľ mala byť v konaní úspešná povinná preukázať celkom jednoznačne ich pravdivosť. V tejto súvislosti treba poukázať na to, že pokiaľ sa v konaní ohľadne určitej skutočnosti nepodarí preukázať ani to, že nastala (teda že tvrdenie o tejto skutočnosti je pravdivé), avšak ani to, že nenastala (teda že tvrdenie o tejto skutočnosti je nepravdivé), musí súd vychádzať z toho, že takéto tvrdenie nebolo v konaní preukázané. Osobitne treba vo vzťahu k otázke rozsahu vykonaného dokazovania uviesť, že súd bol v konaní viazaný dôkaznými návrhmi účastníkov, keďže neboli splnené predpoklady ustanovenia § 120 ods. 1 O.s.p. pre vykonanie iných, než navrhnutých a označených dôkazov, nakoľko so zreteľom na vyššie uvedené skutkový stav veci bolo možné o návrhu rozhodnúť. Ak by bol súd v prejednávanej veci vykonal aj iné, než navrhnuté dôkazy smerujúce k preukázaniu pravdivosti tvrdení odporkyne, došlo by k narušeniu rovnosti účastníkov konania (tzv. rovnosti zbraní, keď v ďalšom konaní naviac odporkyňa už bola kvalifikovane zastúpená).

V záujme prehľadnosti je vhodné zaoberať sa jednotlivými tvrdeniami samostatne, pričom z vykonaných dôkazov vyplynuli nasledovné skutkové zistenia :

K tvrdeniam, že navrhovateľ im dal len dva milióny a povedal, že musel dávať úplatky a že navrhovateľ zneužil aj Z., však tam je falošný podpis :

Čo sa týka tvrdenia, že navrhovateľ povedal, že musel dávať úplatky, toto tvrdenie nebolo ani po doplnení dokazovania po vrátení veci odvolacím súdom ničím preukázané. Vo vzťahu k zisteniu skutkového stavu tejto otázke mal súd k dispozícii len výpovede účastníkov konania, ktoré však boli v tejto otázke celkom protichodné. Keďže súd nemal v tomto smere k dispozícii žiadne iné dôkazy, ktoré by potvrdili alebo vyvrátili obsah výpovede niektorého z účastníkov, nezostáva iné, než konštatovať, že nebola preukázaná

ani pravdivosť ani nepravdivosť tohto tvrdenia, teda odporkyňa v konaní nepreukázala, že navrhovateľ jej povedal, že musel dávať úplatky.

Čo sa týka časti tohto tvrdenia, týkajúceho sa falošného podpisu pána Z., z výsledkov trestného konania jednoznačne vyplynulo, že podpis pána Z. na pokladničnom doklade o úhrade (prevzatí) kúpnej ceny vo výške 8.370.000,- Sk, je jeho pravým vlastnoručným podpisom, ako to vyplynulo z výsledkov znaleckého skúmania sporného podpisu v trestnom konaní. V tejto súvislosti možno pre dokreslenie poukázať na to, že napriek uvedenému odporkyňa si aj naďalej stála za tvrdením, že podpis bol sfalšovaný.

Čo sa týka tvrdenia, že navrhovateľ im dal len dva milióny a že navrhovateľ zneužil pána Z. možno uviesť nasledovné :

Je pravdou, že, ako to skonštatoval aj odvolací súd, pokladničný doklad podpísaný p. Z., ešte nemusí bez ďalšieho preukazovať, že táto suma mu bola skutočne aj vyplatená, pričom v konaní pred zrušením veci odvolacím súdom bolo jednoznačne preukázané len to, že I. Z. bola odovzdaná suma 2.000.000,- Sk a nie suma 8.370.000,- Sk.

Odporkyňa vo svojom výroku vyslovila, že navrhovateľ im dal len dva milióny a v tejto súvislosti, že zneužil pána Z., čo vedie prirodzene k záveru, že zvyšok si ponechal. Pokiaľ potom odporkyňa chcela byť v konaní úspešná, musela preukázať, že navrhovateľ viac pánovi Z. nevyplatil. Je pravdou, že v súlade s tzv. negatívnou dôkaznou teóriou nemožno od odporkyne vyžadovať preukázanie negatívnej skutočnosti, t.j. že navrhovateľ pánovi Z. zvyšnú sumu nevyplatil. Možno však od nej vyžadovať, aby preukázala pozitívne skutočnosti, ktoré toto tvrdenie vyvracajú. So zreteľom na uvedené teda pokiaľ chcela odporkyňa preukázať pravdivosť svojich tvrdení, musela preukázať ďalší osud zvyšných peňažných prostriedkov.

Odporkyni sa však, a to ani po doplnení dokazovania po zrušení veci odvolacím súdom, nepodarilo preukázať osud zvyšných peňažných prostriedkov v sume 8.370.000,- Sk. Z vykonaných dôkazov, a to ani z opakovanej výpovede svedkov totiž nevyplynulo, že by zvyšné peňažné prostriedky mali iný osud, než ten, že boli pánovi Z. vyplatené.

Z výpovede svedka U.. Z. F., prítomného pri vyplácaní kúpnej ceny v banke, ktorý mal výhľad na prepážku, kde vyplácanie prebiehalo, vyplynulo, že peňažné prostriedky neprepočítaval pán Z., ale zamestnankyňa banky v elektronickom počítadle bankoviek, ktorá bankovky aj ich páskovala do zväzkov a následne si ich pán Z. vkladal do svojej aktovky. Nevedel uviesť koľko to bolo peňazí. Uviedol tiež to, že pán Z. trval na tom, že kúpna cena musí byť vyplatená skôr, než sa pôjde na kataster, ako aj to, že po odovzdaní peňazí v banke pán Z. povedal navrhovateľovi, že môže ísť dať návrh na kataster. Z výpovede tohto svedka vyplynulo aj to, že pán Z. s nimi spolupracoval aj pred týmto predajom a spolupracoval s nimi (T. X.) aj potom, ešte asi 3-4 roky. Napokon z výpovede svedka vyplynulo, že platili za neho aj daň z prevodu nehnuteľností, na zaplatenie ktorej im dal peniaze v hotovosti.

Svedok U.. P. X. si vzhľadom na odstup času nepamätal, či bol prítomný pri vyplácaní peňazí v Polnobanke, a.s. a preto z jeho výpovede nič relevantné nevyplynulo.

Svedok U.. Z. S. uviedol, že podpis kúpnej zmluvy a zaplatenie kúpnej ceny prebiehal v Poľnobanke na Krížnej ul. v Bratislave. Z. Z. chcel peniaze v hotovosti, oni hotovosť vyberali z účtu firmy G. a robila sa zmluva o pôžičke medzi G. a Slovenskou papierenskou. Ďalší osud zvyšných peňažných prostriedkov teda z jeho výpovede nebolo možné zistiť. Okrem toho však možno poukázať aj na to, ako to vyplynulo zo spisu v trestnom konaní, spoločnosť Slovenská papierenská, a.s. si ako kupujúci na zaplatenie kúpnej ceny vo výške 8.370.000,- Sk zobral pôžičku.

Naviac, z doplneného dokazovania (platobným príkazom Slovenského pozemkového fondu č. 61698/ KO-10/Ha) vyplynulo, že odporkyňa nemala vedomosť o všetkých majetkových pomeroch pána Z.. Na

základe iných reštitučných nárokov mu totiž bola koncom roka 1998 vyplatená suma 904.693.- Sk, o ktorej odporkyňa nemala vedomosť. Na základe toho potom možno dospieť k logickému záveru, že odporkyňa nemusela mať vedomosť o všetkých okolnostiach, súvisiacich s výplatou kúpnej ceny za predmetnú nehnuteľnosť, teda ani o osude všetkých vyplatených peňažných prostriedkov.

Súd v konaní nevypočul notára O.. A. Z., k objasneniu toho, že chodieval za pánom Z. domov overovať jeho podpis, nakoľko notár pre viazanosť povinnosťou mlčanlivosti odmietol vypovedať a keďže pán Z. už nežije a niet inej osoby, ktorá by označeného notára zbavila mlčanlivosti, jeho vypočutie nebolo objektívne možné. Naviac vo vzťahu k zodpovedaniu otázky aká konkrétne suma bola vyplatená pánovi Z. nemohol v žiadnom smere objasniť skutkový stav veci, keďže pri vyplácaní tejto sumy nebol prítomný.

Možno preto uzavrieť, že ani po doplnení dokazovania sa pravdivosť tohto tvrdenia odporkyni nepodarilo preukázať.

Vo vzťahu k tvrdeniu o tom, že navrhovateľ zneužil pána Z. možno konštatovať, že ani pravdivosť tohto tvrdenia zo žiadneho z vykonaných dôkazov nevyplýva. Pán Z. uzavrel so spoločnosťou T.-X., spol. s r.o., teda nie s navrhovateľom osobne, hoci zastúpenej navrhovateľom ako konateľom tejto spoločnosti, dňa 3.12.1992 na dobu do 31.12.1996, príkaznú zmluvu, ktorej predmetom bolo vyhľadanie záujemcu o kúpu nehnuteľnosti v k.ú. Bratislava - Staré A., parc. č. XXX, ktorá bola predmetom uplatneného reštitučného nároku pána Z.. V čase uzavretia zmluvy ešte nebolo právoplatne o reštitučných nárokoch pána Z. rozhodnuté, k tomu došlo až na základe rozsudku bývalého Mestského súdu v Bratislave č.k. 18 S 5/96-6, zo dňa 22.2.1996. Napokon, po vydaní predmetných nehnuteľností, po nájdení kupujúceho spoločnosťou T.-X., spol. s r.o., a to naviac za spoluúčasti U.. F., ďalšieho spoločníka a konateľa T.-X., spol. s r.o., boli tieto predané kupujúcemu Slovenská papierenská, a.s., pričom spoločnosti T.-X., spol. s r.o. bola vyplatená provízia za sprostredkovanie, čo potvrdila vo svojej výpovedi v trestnom konaní aj odporkyňa. Z uvedeného je teda zrejmé, že navrhovateľ, hoci aj ako zástupca T.-X., spol. s r.o., vykonal pri predaji predmetných nehnuteľností len také úkony, ktoré boli predmetom medzi nimi uzavretej príkaznej zmluvy, teda úkony, ktoré smerovali k ich predaju tretej osobe. Žiadne iné skutočnosti, ktoré by mohli nasvedčovať tomu, že navrhovateľ zneužil, teda využil momentálne schopnosti a stav pána I. Z. na získanie vlastného prospechu, prípadne prospechu spoločnosti T.-X., spol. s r.o., ktorú zastupoval, z vykonaných dôkazov nevyplynuli.

So zreteľom na duševný stav pána Z. v danom období, ktorý, ako to vyplynulo z vykonaných dôkazov, bol po tejto stránke v poriadku, naviac možno v nadväznosti na výpoveď svedka U.. Z. F., poukázať na to, že pravdepodobnosť pravdivosti tvrdenia o zneužití pána Z. v súvislosti s predmetným predajom pozemku spoločnosti Slovenská papierenská, významne znižuje aj to, že pán Z. so spoločnosťou T. reality, teda s navrhovateľom i svedkom, ktorí s pánom Z. prichádzali za túto spoločnosť do kontaktu, spolupracoval aj po uzavretí predmetnej zmluvy a výplate kúpnej ceny, a to ešte niekoľko rokov (3-4roky).

Možno preto uzavrieť, že ani pravdivosť tohto tvrdenia nebola v konaní preukázaná.

K otázke, že tu neexistuje žiadny dôvod domnievať sa, že by bolo nepravdivé tvrdenie žalovanej, že I. Z. bola odovzdaná suma iba 2.000.000.- Sk, možno uviesť, že pokiaľ by tu aj žiadny dôvod skutočne nebol, rozhodujúce pre posúdenie celej veci nie je to, či tu je dôvod domnievať sa, že tvrdenie odporkyne je nepravdivé, ale to, či odporkyňa, ktorú v tomto smere zaťažuje dôkazné bremeno, preukázala v konaní pravdivosť tohto tvrdenia. Z určitého pohľadu by sa mohlo javiť, že odporkyňa má oproti navrhovateľovi značne sťaženú pozíciu v spore. Odporkyňa však v televíznej relácii vedome označila navrhovateľa za niekoho, kto zneužil pána Z. a tvrdenia prednesené odporkyňou vedú diváka k logickému záveru, že navrhovateľ si takto nekalo získané prostriedky ponechal. Treba pripustiť, že odporkyňa mohla byť a zrejme aj bola v čase verejného vyslovenia sporných výrokov o ich pravdivosti skutočne presvedčená a je takto presvedčená doposiaľ. Jej subjektívne presvedčenie však nemožno zamieňať so skutočnosťou a nemožno ho považovať dostatočné na to, aby toto presvedčenie nie v podobe hodnotiacich úsudkov, alebo názoru v inej jeho forme, ale vo forme jednoznačných skutkových tvrdení, verejne, naviac v televíznej relácii, prezentovala. Pokiaľ ich však takto odporkyňa prezentovala, mala a musela si byť

vedomá, že pravdivosť týchto závažných obvinení, musí mať riadne podloženú, teda vedieť preukázať. Pokiaľ by sa teda aj v tomto konaní javila pozícia odporkyne ako nevýhodná a sťažená, je to tak z dôvodov na jej strane a to nemôže mať vplyv na posúdenie prejednávanej veci.

K otázke, z akého dôvodu nepožadoval navrhovateľ od I. Z., resp. od žalovanej zaplatenie provízie a zaplatenie dane z prevodu nehnuteľnosti možno poukázať na výpoveď svedka U.. Z. F., ktorý uviedol, že platili za neho aj daň z prevodu nehnuteľností, na zaplatenie ktorej im dal peniaze v hotovosti. Vo vzťahu k provízii treba poukázať na príkaznú zmluvu zo dňa 3.12.1992, v ktorej si spoločnosť T. reality, s.r.o. a pán Z. dohodli províziu za sprostredkovanie v sume 350.000,- Sk a na to nadväzujúci príjmový pokladničný doklad č. 18/96 (č.l. 58 spisu), z ktorého je zrejmé, že pán Z. dňa 21.5.1996 vyplatil spoločnosti T.-Reality, s.r.o. províziu za sprostredkovanie v sume 350.000,- Sk.

K rozporom spočívajúcim v tom, že U.. P. X. v trestnom konaní vypovedal, že pri odovzdávaní peňazí Z. v banke nebol prítomný, hoci žalobca a U.. Z. F. uvádzali, že tam prítomný bol, možno uviesť tento svedok si pri svojej výpovedi nevedel spomenúť, či pri vyplácaní kúpnej ceny bol prítomný. Toto skutkové zistenie však nebolo pre ustálenie rozhodujúcich skutočností kľúčové.

K tvrdeniu, že navrhovateľ musel dať úplatok právničke v galérii :

V tomto smere neuviedol žiadne výhrady k úplnosti a správnosti zistenia skutkového stavu ani odvolací súd a preto postačí zopakovať, že vo vzťahu k tomuto tvrdeniu je rozhodujúca výpoveď svedkyne O.. A. M., ktorá bola v čase uplatnenia reštitučného nároku pánom Z. voči Slovenskej národnej galérii jedinou právničkou galérie a riešenie tohto reštitučného nároku mala na starosti. Táto svedkyňa jednoznačne poprela akýkoľvek úplatok, či jeho ponuku zo strany navrhovateľa, či kohokoľvek iného, a to v akejkoľvek (peňažnej či inej forme) a aj vo vzťahu k danému reštitučnému nároku pána Z.. Okrem toho, zo spisov bývalého Mestského súdu v Bratislave vyplýva, že Slovenská národná galéria podala opravné prostriedky proti rozhodnutiu Pozemkového úradu Bratislava - mesto, ktorý uplatnené reštitučné nároky pána Z. uznal a žiadosti o vydanie nehnuteľností vyhovel a teda postup SNG vybavenie reštitučného nároku pána Z. len skomplikoval a predĺžil, pričom konanie trvalo napokon približne 4 roky.

Možno teda uzavrieť, že pravdivosť tohto tvrdenia odporkyňa v konaní nepreukázala.

K tvrdeniu, že navrhovateľ musel podplácať, aby to skorej vybavil :

Toto tvrdenie súvisí s postupom pri vybavovaní reštitučného nároku pána Z., ktorý mal podľa tvrdenia odporkyne navrhovateľ urýchliť poskytnutím úplatku. Čo sa týka prípadného poskytnutia alebo prisľúbenia úplatku Slovenskej národnej galérii, možno odkázať na predchádzajúce tvrdenie. Čo sa týka prípadných iných úplatkov, žiadne takéto konanie navrhovateľa, avšak ani žiadnej inej osoby v súvislosti s reštitučným nárokom pána Z. nebolo v konaní preukázané, pričom neboli preukázané ani len indície, ktoré by mohli takémuto konaniu nasvedčovať, keď ani priebeh reštitučného konania tomu v žiadnom smere nenasvedčuje.

Aj toto tvrdenie odporkyne je preto so zreteľom na vykonané dôkazy nepravdivé.

Čo sa týka ďalších skutkových okolností, ktoré mali význam pre rozhodnutie súdu, z výsluchu navrhovateľa a svedka B. E. súd zistil, že predmetná relácia Paľba vyvolala v pracovnej oblasti navrhovateľa značnú reakciu, zvonili mu telefóny, oslovovali ho známi aj obchodný partneri, čudovali sa, pričom tie ohlasy a následky pretrvávali také dva roky. Z výpovede svedka B. E., ktorý v tom čase s navrhovateľom pracovne spolupracoval, tiež vyplynulo, že v júni alebo júli 2002 mal nejakých klientov na nehnuteľnosti, ktoré ponúkal p. P.. Keďže klient keď zistil, že ide o sprostredkovanie predaja navrhovateľom, začal byť nervózny, lebo vraj videl nejakú reláciu v televízii, kde p. P. nebol vykreslený ako seriózny obchodník. Spoluprácu ukončili, pričom povedali, že vzhľadom na reláciu musí pochopiť

ich rozhodnutie. To isté sa opakovalo ešte raz alebo dva krát. Bolo to v rozmedzí pár mesiacov, klienti vycúvali z toho a ani sa vlastne s nimi nestretli. Následne po tom, čo to takto dopadlo aj s tými ďalšími klientami sa prestal s p. J. kontaktovať ohľadom pracovných vecí.

Takto zistený skutkový stav súd po právnej stránke posúdil nasledovne :

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, cit. : „Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy“.

Podľa § 13 Občianskeho zákonníka, cit. :

„(1) Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených

zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov

a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

(2) Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že

bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti,

má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch

(3) Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a

na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo“.

Vzhľadom na odlišné zákonné predpoklady pre priznanie primeraného zadosťučinenia a pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa týmito otázkami treba zaoberať samostatne.

K otázke poskytnutia primeraného zadosťučinenia za zverejnenie sporných tvrdení možno uviesť nasledovné :

Základným predpokladom pre priznanie primeraného zadosťučinenia podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zistenie, že došlo k zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť dotknutej osobe ujmu na jej osobnostných právach. Pre priznanie primeraného zadosťučinenia sa teda nevyžaduje existencia následkov zásahu a postačuje už len samotná spôsobilosť privodiť ujmu na osobnostných právach. K zásahu do ochrany osobnosti dochádza predovšetkým nepravdivými tvrdeniami, ktoré majú vo vzťahu k dotknutej osobe difamujúci charakter.

Vychádzajúc zo skutkového stavu ustáleného z vykonaných dôkazov tak, ako bol popísaný vyššie, možno konštatovať, že tvrdenia odporkyne, ktoré predniesla v reportáži na adresu navrhovateľa a ktoré sú predmetom tohto konania, sú nepravdivé.

Taktiež možno vzhľadom na obsah prednesených tvrdení konštatovať, že ide o tvrdenia difamujúce. Nesporne je totiž difamujúce tvrdenie, že niekto sa na úkor iného v dôsledku jeho uvedenia do omylu a zneužitia, za pomoci úplatkov, falšovania podpisov obohatil o značnú sumu peňazí, pričom difamujúce je aj samotné tvrdenie o falšovaní a poskytovaní úplatkov. Naviac možno v tejto súvislosti poukázať na to, že tvrdeným konaním by sa navrhovateľ dopustil viacnásobne spáchania závažných trestných činov.

Možno preto konštatovať, že nakoľko odporkyňa predniesla v reportáži nepravdivé difamujúce tvrdenia na adresu odporcu, ktorý bol jednoznačne na základe obsahu reportáže identifikovateľný, keďže

odporkyňa ho výslovne menovala, došlo tu k závažnému zásahu do osobnostných práv navrhovateľa, pričom tento zásah je nepochybne spôsobilý privodiť mu ujmu na jeho cti a povesti, a to ako v oblasti súkromnej, tak aj v oblasti pracovnej, keď navrhovateľ pracoval a podnikal v oblasti realít a tvrdenia odporkyne sa týkali konanie navrhovateľa práve v tejto oblasti.

Súd preto dospel k záveru, že v časti požadovaného ospravedlnenia, ktorého požadovaná forma i obsah (zaslanie vlastnoručne podpísaného písomného ospravedlnenia za nepravdivé výroky odporkyňou navrhovateľovi) zodpovedá okolnostiam zásahu, je návrh dôvodný a preto mu vyhovel.

K otázke priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v prejednávanej veci možno uviesť nasledovné :

Predpoklady na priznanie tejto náhrady sú splnené vtedy, ak došlo k zásahu do osobnostných práv, avšak poskytnuté zadosťučinenie sa nezdá postačujúce, a to najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti.

Vo vzťahu k naplneniu kritérií pre samotné priznanie náhrady možno konštatovať, že to, či môže byť poskytnutie primeraného zadosťučinenia (spravidla vo forme ospravedlnenia) postačujúce treba hodnotiť z toho hľadiska, či je priznané zadosťučinenie spôsobilé vzhľadom na okolnosti danej veci účinne zmierniť vzniknutú ujmu. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je potom na mieste tam, kde priznanie ospravedlnenia vzniknutú ujmu účinne zmierniť nemôže.

V súlade s ustálenou judikatúrou a výkladovou praxou treba za značné zníženie dôstojnosti fyzickej osoby v spoločnosti spravidla považovať taký zásah, ktorý by vzhľadom na jeho intenzitu, rozsah a trvanie vedúce k zníženiu jeho dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti pociťoval ako závažný každý, kto by ocitol na mieste a v postavení dotknutej osoby. Rovnako možno konštatovať, že za takúto ujmu treba spravidla považovať ujmu spôsobenú masovokomunikačnými prostriedkami, ktoré majú vo verejnosti (odbornej i laickej) široký ohlas. V takýchto prípadoch je priznanie náhrady nemajetkovej účinným prostriedkom na zmiernenie a vyváženie následkov zásahu, ktoré nepredstavujú len bežnú ujmu.

Vo vzťahu k predpokladom pre priznanie náhrady možno teda zhrnúť, že ak súd na základe vykonaného dokazovania zistí v posudzovanej veci také okolnosti, z ktorých je zrejmé, že tu poskytnutie primeraného zadosťučinenia nemôže efektívne zmierniť následky zásahu, treba dotknutej osobe priznať okrem primeraného zadosťučinenia (napr. v podobe ospravedlnenia) aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

V predmetnej veci z dokazovania vykonaného v priebehu konania súd ustálil, že k zásahu do ochrany osobnosti došlo prostredníctvom celoštátne šírenej televízie Markíza, naviac v rámci relácie Paľba, o ktorej je všeobecne známe, že má vysokú sledovanosť a je zameraná na odhaľovanie javov alebo správania, ktoré sú buď z právneho hľadiska alebo z hľadiska morálneho neprijateľné. Tento zásah tak nesporne mal najširšiu možnú publicitu a už len táto samotná skutočnosť v zásade vytvára priestor pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. V danej veci však vykonaným dokazovaním boli zistené aj konkrétne následky zásahu podrobne popísané už v časti o ustálení skutkového stavu. Spomedzi nich možno poukázať najmä na to, že v dôsledku výrokov obsiahnutých v reportáži došlo k ujme na povesti navrhovateľa v oblasti spoločností, prípadne podnikateľov, zaoberajúcich sa realitnou činnosťou, najmä však potenciálni klienti odmietali v dôsledku reportáže spoluprácu s navrhovateľom.

Súd v nadväznosti na uvedené potom dospel k záveru, že navrhovateľovi treba za účelom zmiernenia vzniknutej ujmy okrem priznaného ospravedlnenia priznať aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keďže tu došlo k značnému zníženiu jeho vážnosti v spoločnosti a priznanie zadosťučinenia tu vzhľadom na opísané okolnosti nepochybne nie je spôsobilé zmierniť preukázanú vzniknutú ujmu.

Čo sa týka výška náhrady, súd je viazaný zákonom stanovenými kritériami pre určenie výšky, ktoré vytvárajú základný rámec, v ktorom sa súd môže (a zároveň musí) pohybovať. Týmito kritériami súd v súlade s primeraným použitím ustanovenia § 13 ods. 3 OZ závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti za ktorých k porušeniu práv došlo.

V konaní z vykonaného dokazovania vyplynulo, že neoprávnený zásah do práv navrhovateľa vyvolal u neho závažné nepriaznivé následky, a to predovšetkým v oblasti jeho podnikateľskej (pracovnej) činnosti, keďže v oblasti jeho pôsobenia, a to ako vo vzťahu ku konkurentom, tak aj vo vzťahu k potenciálnym klientom, utrpel navrhovateľ v dôsledku výrokov odporkyne na jeho povesti a profesionálnej reputácii závažnú ujmu. Čo sa týka okolností zásahu, možno poukázať na to, že odporkyňa nielen, že v reportáži uviedla nepravdivé tvrdenia, no podporila ich aj výzvou adresovanou divákom, aby si na navrhovateľa „dali pozor“. Takouto výzvou došlo k ďalšiemu zvýšeniu efektu prednesených tvrdení, na ktorých pravdivosti odporkyňa doposiaľ trvá.

Súd preto, vychádzajúc z uvedených skutočností zistených vykonaným dokazovaním s použitím zákonných kritérií pre stanovenie výšky náhrady po starostlivom zvážení všetkých okolností dospel k záveru, že suma 3.319,39.- eur, ktorú požadoval navrhovateľ je náhradou, ktorá je spôsobilá efektívne aspoň zmierniť navrhovateľovi následky neoprávnených zásahov do jeho práv na ochranu osobnosti. Priznaná suma náhrady je súčasne primeraná aj z hľadiska nevyhnutnosti zachovania primeraného a rozumného zohľadnenia a vyváženia záujmov všetkých zúčastnených strán, ktoré nemožno pri rozhodovaní opomenúť, no ktorú zjavne zohľadnil aj navrhovateľ pri koncipovaní svojho návrhu. Preto súd odporkyňu zaviazal okrem ospravedlnenia aj na zaplatenie náhrady v uvedenej výške.

Pre úplnosť možno dodať, že súd sa úvahami o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zaoberal opätovne aj po zrušení pôvodného rozsudku a vrátení veci odvolacím súdom na ďalšie konanie, a to aj so zreteľom na sociálne postavenie odporkyne. Súd však dospel k záveru, že pri natoľko vážnom a vedomom zásahu do osobnostných práv navrhovateľa, keď naviac odporkyňa doposiaľ zotrváva na svojich tvrdeniach, požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno napriek nepriaznivému sociálnemu a zdravotnému stavu odporkyne hodnotiť ako neprimeranú.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 3 O.s.p. Navrhovateľ bol v konaní pred zrušením pôvodného rozsudku úspešný v časti priznania zadosťučinenia v podobe ospravedlnenia, resp. bol síce čiastočne neúspešný, avšak iba v nepatrnej časti („na hlavičkovom papieri“) a v časti o priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch bol celom rozsahu úspešný. Možno preto konštatovať, že navrhovateľ bol v konaní neúspešný len v pomerne nepatrnej časti a preto boli splnené všetky predpoklady na to, aby mu súd priznal podľa § 142 ods. 3 O.s.p. plnú náhradu trov konania za úkony pred zrušením pôvodného rozsudku. V konaní po zrušení veci odvolacím súdom bol navrhovateľ úspešný v celom rozsahu a preto boli splnené predpoklady na to, aby mu súd priznal podľa § 142 ods. 1 O.s.p. za túto časť konania tiež náhradu trov konania v plnej výške. Pre úplnosť sa žiada uviesť, že čo sa týka trov odvolacieho konania, v tom bola úspešná odporkyňa, ktorá sa domáhala aj zrušenia napadnutého rozsudku. Keďže však odporkyňa v súvislosti so zrušením napadnutého rozsudku trovy odvolacieho konania nežiadala, naviac jej však v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, súd jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Navrhovateľovi priznaná náhrada trov konania pozostáva z náhrady za zaplatený súdny poplatok za návrh vo výške 232,36.- eur (7.000,- Sk), náhrady hotových výdavkov v sume 2,89.- eur a 1,19.- eura, ktorých vynaloženie na poplatok za fotokópie zo súdneho spisu vyplýva zo spisu a náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 2.998,34.- eur. Tá pozostáva z náhrady trov právneho zastúpenia podľa vyhl. č. 163/2002 Z.z. a vyhl. č. 655/2004 Z.z., za 22 úkonov nižšie uvedených úkonov právnej pomoci :

1. prevzatie veci 12.6.2002 a príprava zastúpenia - 140,58,- eur + paušálna náhrada 3,32,- Sk (§ 19 ods. 3 vyhlášky, ďalej len „paušálna náhrada“)

2. podanie návrhu 15.8.2002 - 140,58.- eur + paušálna náhrada 3,32,- eur

3. pojednávanie dňa 12.2.2003- 142,42.- eur + paušálna náhrada 4,25,- eur

4. pojednávanie dňa 21.3.2007 - 143,91.- eur + paušálna náhrada 5,91,- eur

5. písomné podanie z 19.4.2007 - 143,91.- eur + paušálna náhrada 5,91,- eur

6. pojednávanie dňa 13.6.2007 - 143,91.- eur + paušálna náhrada 5,91,- eur

7. písomné podanie z 19.6.2007 - 143,91.- eur + paušálna náhrada 5,91,- eur

8. pojednávanie dňa 26.9.2007 - 143,91.- eur + paušálna náhrada 5,91,- eur

9. pojednávanie dňa 20.11.2007 - 143,91.- eur + paušálna náhrada 5,91,- eur

10. pojednávanie dňa 5.2.2008 - 145,47.- eur + paušálna náhrada 6,31,- eur

11. pojednávanie dňa 1.4.2008 - 145,47.- eur + paušálna náhrada 6,31,- eur

12. pojednávanie dňa 27.5.2008 (odročené) - 36,37.- eur + paušálna náhrada 6,31,- eur

13. písomné podanie z 27.5.2008 - 144,47.- eur + paušálna náhrada 6,31,- eur

14. pojednávanie dňa 10.3.2009 - 147,92.- eur + paušálna náhrada 6,95,- eur

15. pojednávanie dňa 23.4.2009 - 147,92.- eur + paušálna náhrada 6,95,- eur

16. pojednávanie dňa 15.12.2009 - 91,29.- eur + paušálna náhrada 6,95,- eur

17. pojednávanie dňa 27.10.2010 (odročené) - 22,82.- eur + paušálna náhrada 7,21,- eur

18. pojednávanie dňa 19.1.2011 (odročené) - 22,82.- eur + paušálna náhrada 7,41,- eur

19. písomné podanie z 16.2.2011 - 91,29.- eur + paušálna náhrada 7,41,- eur

20. pojednávanie dňa 20.4.2011 (odročené) - 22,82.- eur + paušálna náhrada 7,41,- eur

21. písomné podanie z 30.6.2011 - 91,29.- eur + paušálna náhrada 7,41,- eur

22. pojednávanie dňa 21.9.2011- 91,29.- eur + paušálna náhrada 7,41,- eur

Súd nemohol navrhovateľovi priznať náhradu za úkon - písomné podanie protistrane zo 14.6.2002, nakoľko v tomto prípade nešlo o úkon v rámci konania pred súdom, ale o úkon právnej pomoci predchádzajúci podaniu návrhu (predžalobnú výzvu). Náklady vynaložené na odmenu za takýto úkon právnej pomoci však nie sú súčasťou trov konania v zmysle § 137 O.s.p. a preto súd nemohol navrhovateľovi za tento úkon priznať náhradu trov konania. Taktiež súd nemohol priznať navrhovateľovi náhradu za vyjadrenie k odvolaniu, nakoľko navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný.

Odmenu za jednotlivé úkony právnej pomoci v závislosti na momente ich vykonania (rok 2002, 2003, 2007, 2008, 2009, 2010 a 2011) súd ustálil podľa vyhl. č. 163/2002 Z.z. a podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. nasledovne :

1. Odmena za jeden úkon právnej pomoci v roku 2002 (úkony 1. a 2. zhora) :

Ide o spojené konanie o ospravedlnenie a náhradu nemajetkovej ujmy 100.000,- Sk a preto sa tarifná odmena za úkony v týchto spojených veciach vypočíta ako súčet odmeny zo základu 100.000,- Sk, t.j. 3.650,- Sk a 1 z odmeny za návrh na priznanie ospravedlnenia, teda z odmeny vo výške 1.170,- Sk, t.j. 585,- Sk

Odmena za takýto úkon právnej pomoci po zaokrúhlení podľa § 25 vyhlášky predstavuje sumu : 4.235,- Sk, teda 140,58,- eur.

Paušálna náhrada podľa vyhlášky v roku 2002 predstavovala sumu 100,- Sk (3,32.- eur).

2. Odmena za jeden úkon právnej pomoci v roku 2003 (úkon 3. zhora):

Ide o spojené konanie o ospravedlnenie a náhradu nemajetkovej ujmy 100.000,- Sk v zmysle § 17 ods. 4 vyhlášky a preto sa tarifná odmena za úkon v týchto spojených veciach vypočíta ako súčet odmeny zo základu 100.000,- Sk, t.j. 3.650,- Sk (§ 13 ods. 1 vyhlášky) a 1 z odmeny za návrh na priznanie ospravedlnenia, teda z odmeny vo výške 1.281,- Sk (§ 13 ods. 6 vyhlášky), t.j. 640,50.- Sk.

Odmena za takýto úkon právnej pomoci predstavuje sumu : 4.290,50,- Sk, teda 142,42.- eur.

Paušálna náhrada podľa § 19 ods. 3 vyhlášky v roku 2003 predstavovala sumu 128,- Sk (4,25.- eur).

3. Odmena za jeden úkon právnej pomoci v roku 2007 (úkony 4. až 9. zhora):

Ide o spojené konanie o ospravedlnenie a náhradu nemajetkovej ujmy 100.000,- Sk v zmysle § 17 ods. 4 vyhlášky a preto sa tarifná odmena za úkony v týchto spojených veciach vypočíta ako súčet odmeny zo základu 100.000,- Sk, t.j. 3.650,- Sk (§ 13 ods. 1 vyhlášky) a 1 z odmeny za návrh na priznanie ospravedlnenia, teda z odmeny vo výške 1.371,- Sk (§ 13 ods. 6 vyhlášky), t.j. 685,50.- Sk.

Odmena za takýto úkon právnej pomoci predstavuje sumu : 4.335,50,- Sk, teda 143,91.- eur.

Paušálna náhrada podľa § 19 ods. 3 vyhlášky v roku 2007 predstavovala sumu 178,- Sk, teda 5,91.- eur.

4. Odmena za jeden úkon právnej pomoci v roku 2008 (úkony 10. až 13. zhora):

Ide o spojené konanie o ospravedlnenie a náhradu nemajetkovej ujmy 100.000,- Sk v zmysle vyhlášky a preto sa tarifná odmena za úkony v týchto spojených veciach vypočíta ako súčet odmeny zo základu 100.000,- Sk, t.j. 3.650,- Sk a 1 z odmeny za návrh na priznanie ospravedlnenia, teda z odmeny vo výške 1.465,- Sk (§ 13 ods. 6 vyhlášky), t.j. 732,50.- Sk.

Odmena za takýto úkon právnej pomoci predstavuje sumu : 4.382,50,- Sk, teda 147,92.- eur. Paušálna náhrada podľa vyhlášky v roku 2008 predstavovala sumu 190,- Sk, teda 6,31.- eur.

5. Odmena za jeden úkon právnej pomoci v roku 2009 (úkony 14. až 16. zhora):

Ide o spojené konanie o ospravedlnenie a náhradu nemajetkovej ujmy 3.319,39,- eur v zmysle vyhlášky a preto sa tarifná odmena za úkony v týchto spojených veciach vypočíta ako súčet odmeny zo základu 3.319,39,- eur, t.j. 121,17.- eur a 1 z odmeny za návrh na priznanie ospravedlnenia, teda z odmeny vo výške 53,49.- eur, t.j. 26,74.- eur. Odmena za takýto úkon právnej pomoci predstavuje sumu : 147,92.- eur a paušálna náhrada podľa vyhlášky v roku 2009 predstavovala sumu 6,95.- eur.

Podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z., sa počnúc 1.6.2009 odmena vypočítava z hodnoty sporu 2.000,- eur a odmena za jeden úkon preto predstavuje sumu 91,29.- eur.

6. Odmena za jeden úkon právnej pomoci v roku 2010 (úkon č. 17 zhora):

Ide o spojené konanie o ospravedlnenie a náhradu nemajetkovej ujmy a keďže podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z., sa počnúc 1.6.2009 odmena vypočítava z hodnoty sporu 2.000,- eur a odmena za jeden úkon preto predstavuje sumu 91,29.- eur. Paušálna náhrada podľa vyhlášky v roku 2010 predstavovala sumu 7,21.- eur.

7. Odmena za jeden úkon právnej pomoci v roku 2011 (úkony 18. až 22. zhora):

Ide o spojené konanie o ospravedlnenie a náhradu nemajetkovej ujmy a keďže podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z., sa počnúc 1.6.2009 odmena vypočítava z hodnoty sporu 2.000,- eur a odmena za jeden úkon preto predstavuje sumu 91,29.- eur. Paušálna náhrada podľa vyhlášky v roku 2011 predstavovala sumu 7,41.- eur.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto súd priznal navrhovateľovi náhradu trov konania v celkovej výške 3.231,89.- eur, pričom nakoľko právny zástupca navrhovateľa je počnúc dňom 1.10.2006 platiteľom dane z pridanej hodnoty, náhrada trov právneho zastúpenia je za úkony po 1.10.2006 zvýšená o DPH (19 % v roku 2010 a 20 % v roku 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho

písomného vyhotovenia na tunajšom súde

V odvolaní musí byť popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uvedené, proti

ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto

rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ

domáha.

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu alebo obsadenia súdu, alebo ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, alebo odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4, alebo ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný.

Rozsudok je vykonateľný, len čo je uplynie lehota na plnenie.